

Η ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΕΝΟΣ ΜΕΓΑΛΟΥ ΚΑΤΑΚΤΗΤΟΥ

ΕΡΩΤΙΚΑ ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΣΕ ΜΙΑ ΥΠΑΛΛΗΛΟ

(Τα έρωτικά καπρίτσια και η άπορητεύσεις τους)

Μανίς είναι μία ανθητική «επιλήρησα». Μπορούσε να την έλεγαν και Λένα, Μαίρη, Τζούλια ή Ζανέττα. 'Οι αυτά τα όνοματά της ταριάζουν. Έτσι λέει σήμερα τα καπρίτσια που έγραζονται στο ύπνογραφο, στις Τράπεζες, στα γραφεία.

Η Μανίς είναι πάντα νεμένη κομμάτι. Αυτό δείχνει ότι κάνει ανθητικές οικονομίες για τα λάδια της, ότι έχει ένα μικρό δωμάτιο, ένα μικρό τραπέζι κι ένα άνθηδοξιο και με μπόβ έπιτολόχορα. Πάνω σ' αυτό τό τραπέζι είναι και μερικά βιβλία, μερικά μυσταγήματα της κόδας, με μιά ανθητή άφιρροίσι του συγγροφείου.

—Είμαι νηροσπέντε χρόνων, μού είπε η Μανίς, και δουλεύω από τη μέρα που τελείωσα τό σχολείο. Τότε ή μουν δεκαέξη χρόνων. Η οικογένειά μου σ' γά-σκι σπορσιε τριήνω μου. 'Ο μπαπίος κι' η μαμά δέν έπαρζουν πιά. Η δού άδελφές μου παντρεύτησαν κι' έχουν τό σπίτι τους και τα παιδιά τους. Άλοίγινα μονάχη, για τί δέν θέλουν να δεχθώ τη φιλοξενία κανενός.

—'Από άτεφρημένη; 'Από έργοιστό; ή ρόητρα.
—'Ισως... Έπειτα, καμιά από τις άδελφές μου δέν θα μπορούσε να με πάρη τό σπίτι της. Πάντα γίνεται κανείς βάρος σέ μιά οικογένεια. Συναίθισια, λοιπόν, να μή έπιθυμώ κανένα. Ζώ μονάχη... άλλο νόναχη...
Η φωνή της Μανίς είχε όλη την πίκρα της μοναξιάς.
—Δέν άρροβονιάστηκα ποτέ μου, έξοκαλοήθησα ή φίλη μου. Κι' ή μωσ, είχα ένα σπορό μικρούς έρωτες με τους συναδέλφους μου. Συναίθισια, τριήνρα τίθόβλια, μερικά φίλά όταν ήμιασε μόνον στο γραφείο, μερικά ρομαντικά περιότια, την άνοιξη, κάτω από τ' άνθημένα δέντρα. Μά τίποτα σοβαρό, τίποτα που θα μπορούσε να με απαρρηόρησει και να μού δώσει έπιτοσσην για τό μέλλον. Πίστοτερα δύο φορές σ' αν έρωτα. Μά και τις δύο φορές απογοητεύτηκα. Δοκίμασα να γίνω κι' έγω φιλάρεση, όπως τόνες και τόνες συναδέλφοι μου, προσπαθήσα να τους κερσίω, δέχτηρα να λάβω μέρος σέ διασκεδάσεις που δέν ήσαν διάδων ύθους; Είχα ποιά άθνα, γιατί την τελευταία στιγμή άλλαξα απότομα και ήπαράσπισα με κάθε τρόπο τόν έαυτό μου. 'Από τότε, παραγοιστήσα. Έγινα ή υπάλληλος που άξίζει μόνάχη για τη δουλειά της. Μού δίνουν τις πιο μπερμένες δουλειές, τους πιο δύσκολους λογαριασμούς, τις πιο σοβαρές υπεύθους. Ως γυναίκα δέν υπάρχω πιά. Κι' όμως, μού φαίνεται πως τόρα που με συντόρησε είπα—σ'α ή ζωή, μόνάχη γυναίκα είμαι. Μού φαίνεται πως είμαι γεμάτη ύγιά, ζωή, όνειρα. Νομίζω πως άνθίζω... 'Α! Δέν μπορώ να φαντασθήτε πόσο μ' άρέσουν τα λουλούδια, τα παιδάκια, οι έρωτες που είναι μέσα στα μυστορήματα. Και, με την άλήθεια, άργίζω να πιστέω ότι αυτοί οι έρωτες υπάρχουν!

—Ναι, υπάρχουν, Μανίς. Σογιά μάλιστα είναι πό άμορφο, πό άληθινό, πό περιπαθείς...
—Ναι... Μού φαίνεται πως έχετε δικνο. Σέρετε; Είμαι έρωτημένη με τόν προσιτάμενο μου, γιατί αυτός θέλησε να τόν άγαθήσω. Μιά μέρα με πρόσθε για πρώτη φορά. Με κίταξε προσεχτικά, τη στιγμή που ήτορραε την άλληλογραφία, και μού είπε μ' ένα χειρόγελο: «Μά τό έξεις, λοιπόν, ότι είσαι πάρα ποιά χαριστόννη; Έγώ έγνα κατωόζινη. Η καρδιά μου άρσιος να χριστή δινεται.»
—Γιατί μού κανετε αυτά τα κολλημένα, που είναι τόσο περιττά; τού άπάντησα. Έργάζομαι τόσα χρόνια τόρα κοντά σας και σήμερα μόνάχη είδατε ότι...

»Η φωνή μου ή'αν σοβαρή και μ' έστιγε στο λαμό.
—Ναι, μού ξαναείπε. Σήμερα μόνον τό πρόσθε. Και βλέπω ότι ήχα άδικο!...
»Κι' άρσιος πάλι να ήτορρήτη τα γραμμάτια. Έπειτα, όταν τελείωσε, έβρηκα με την καρδιά σφιγμένη και με μιά πίκρα στή γελή. Την άλλη μέρα άρσιος πάλι τα ίδια. 'Υστερα μού χάλδνε τα μαλλά... Έγώ πήγα να ήτορρήσω από τη συνήρησή μου. Τό βράδυ, όταν τού πήγα τα έτοιμα γραμμάτια, έξοκαλοήθησα τα τριήνρα χάρδια του. Με φίλησε στο χέρι, έπειτα μ' άγκάλιασε από τη μέση και με τράβηξε κοντά του, και μού είπε:

»Γιατί δέν θέλεις να είσαι καλή μωρό μου;
»Εγώ δέν έβλεπα τίποτα. 'Ηθελα μόνον να κλάρω, δέν ξέρω άν ήταν από χαρά ή από πίκρα. 'Ηθελα να φωνάζω κι' έγώ δέν ξέρω τί, να

λατρωθώ από τις πνιγμένες αυτές κραγές τού έρωτος, που με βασανίζουν. Και τόρα, έλπόμεν, τόρα θέλει, τόρα δέν ξέρω πως να ήπαρσποθώ τόν έαυτό μου... Έγώ δέν θέλω άν και τόν άγαπό. Φοβάμαι... Φοβάμαι και για μένα και για κείνον. Και ήρθα σ' εσάς, για να με συμβουλέψετε, να με σώσετε, πρώτα από τόν έαυτό μου κι' ύστερα από κείνον. Είπε παντρεμένος: «Έχει δύο παιδιά, που θα ήγγραφούν ύστερ' από ένα χρόνο στο Πανεπιστήμιο. Μά είναι άκόμη νέος και μ' άρέσει. Έχει γκριζα μαλλιά και δύο μεγάλα όμορφα γαλάνα μάτια. 'Όταν μού μιλάει για τόν έρωτά του, ή φωνή του φτάνει ως τα κατάβια της ψυχής μου. Κι' άν ως τόρα δέν τόν φίλησα, άν ως τόρα σ'αγαπήθηκα... Τώρα φοβάμαι, γιατί καταλαβαίνω πως θα πέσω στην άγκαλιά του, νικημένη...»

—Ποτέ, μά ποτέ, δέν πρέπει να φοβάται κανείς τόν έαυτό του. Πρέπει να νικήσει, Μανίς, αυτό τόν φόβο. 'Ο προσιτάμενος σου δέν σ' άγαπάει, άκόμη κι' άν σου μιλάει για τόν έρωτά του. Πολλές φορές έκείνου που έχουν γυναίκα και παιδιά, νομίζουν πως άγαπούν: 'Ο έρωτός τους είναι ένα καπρίσιο, όταν βρισκουν κοντά τους μιά όμορφη, νέα και άγνη γυναίκα. Μά είναι έρωτιστή, γιατί δέν μπορούν να ήξαρισουν και να καταλάβουν τό αίσθημά τους. 'Ο προσιτάμενος σου, Μανίς, σ' έπιθυμεί, και σ' έπιθυμεί άκόμη περισσότερο, γιατί είναι ανόητος κι' ίσως και πειραγμένος, γιατί δέν είχε προσέξει μέχρι σήμερα ότι είχε στο γραφείο του ένα τόσο όμορφο κορίτσι. Και τόρα θέλει να κερσίω τόν καιρό που έχασε. Τι θα γίνη, λοιπόν; Κάποτε θα μείνεις άργιά, κι' από σ'α, στο γραφείο, κάποτε θα πάτε σ' ένα έξοχικό κέντρο, για να ήξεκώσετε λιγάκι κι' έπειτα; 'Οά μείνεις πάλι μόνη, Μανίς, δίχως έρωτα, με την ταπεινός σου υπεχώρησης και με την άγάρτηρη μελαγχολία ότι δέν πιστεύεις πιά τόν έρωτα. Έπειτα, ή ζωή σου στο γραφείο, θα γίνη άναπόρη. Πρέπει να ξέρη κανείς από πρώτα ότι μερικτές σχέσεις δέν μπορούν να έχουν καμιά συνέλεια. Τό άδικο λοιπόν θα είναι με τό μέρος σου.

—Μά μού υπόσχεσαι ότι θα μ' άγαπάη πάντα... Μού λέει ότι ο έρωτός του δέν είναι ένα καπρίσιο...
—Τό λέει κι' 'Ισος τό πιστεύει. Μά βλέπει κανείς πάντα άργά ότι έκανε λάθος. Μανίς, έχει γυναίκα. Έχει δύο μεγάλα παιδιά. Για σ'αλλοίωση! 'Αν ήσουν έσύ ή γυναίκα που ήμιασε μόνον τόν άπότνον των παιδιών:

—Μά αν τόν άποκρούσω έγώ, θα βρεθί ήν άλλη.
—Εσύ, Μανίς, άξίζεις περισσότερο από μιά άλλη. Εσύ δέν είσαι από εκείνες που ξέρουν να ήπωρλούνται από τέτοιες σχέσεις. Έσύ θα θυσιάσεις τα πάντα στον έρωτά σου; Τόν έαυτό σου, τό μέλλον σου κι' 'Ισως κι' αυτή άκόμη τη θέσι σου.
—Ναι... Μπορεί να είναι άλήθεια. Μά τί να τού πώ τόρα;...
—Νά τού μιλήσης, Μανίς, για τη γυναίκα του και για τα παιδιά του. Κι' έπειτα να τού πής ότι δέν σου άρέσουν τέτοιες έφημερες περιπέτειες κι' ότι δέν θέλεις να χάσεις τόν έρωτά σου, γιατί δέν θέλεις να κοκωνίσεις ως τ' αυτά, κάθε φορά που θα τύχανε νύφη στο γραφείο ή γυναίκα του. Και θα δής, Μανίς... Θα καταλάβη... όπως καταλάβες τόρα κι' έσύ, άγαπητή μου φίλη...
—Κι' αν έπιμένει; ρώτησε ανήνοχη ή Μανίς.
—'Οχι, δέν θα έπιμένει. Οι άνδρες που γυρούνουν μιά έρωτική περιπέτεια, είναι άναπόρη, δέν τους άρέσει ή ήθηή. Θα συλλογισθή λοιπόν ότι έχεις δικνο κι' ότι αυτά που είπες είναι σωστά. Και θα ήρηση μιά παρόμοια περιπέτεια με μιά άλλη γυναίκα... Μά, γιατί κλάεις, Μανίς;... Έλα, δέν άξίζει τόν κόπο...
—Κι' όμως... Πώς έξερει... Θέλω να κλάρω γι' αυτή την καινούσα μου άπογοητεύσει...
Κι' ή Μανίς έβγαλε τό μωρμένο μαντηλάκι της και σκούπισε τα δάκρμά της.

ΑΠΟ ΠΑΝΤΟΥ ΓΕΝΕΙΑΔΑ ΜΙΑ ΦΟΡΑ !

Ένας γαιοκτήμων άπ' τό Νόρφολκ της Άγγλίας, ο οποίος είχε τεράστια γενειάδα, όταν πέθανε την κληροδότησε στη γυναίκα του.
«Αίσιος μάλιστα πεθάνω—έγραψε σχετικώς στη διάθηή του—να με ξορίσετε και κατόπιν με τις τριήες της γενειάδος μου, ή γυναίκα μου να γέμιση ένα μαξιλάκι, τό όποϊόν να χρησιμοποιή για προσεχικάλό της έπ' όρον ζωής.»
Τό μέρος της γενειάδος τού έκκεντροκόου αυτού Άγγλου έφτανε τούς 73 πόντους. Τόσο πνιχί δέ ήταν, ώστε ή γυναίκα του, μετά τόν θάνατό του, γέμισε όχι ένα, αλλά τρία μαξιλάρια... με τριήες !